

Sygn. akt VIII AKa 133/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Przemysław W. Radzik (spr.)

Sędziowie: SA Dorota Radlińska

SO (del.) Piotr Bojarczuk

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Reingruber

przy udziale prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 grudnia 2023 r. w W.

sprawy z wniosku A. W. przeciwko Skarbowi Państwa

o odszkodowanie za szkodę i zadośćuczynienie za krzywdę, wynikłe z tytułu internowania w okresie od 13 grudnia 1981 r. do 25 sierpnia 1982 r. na podstawie decyzji nr (...) Komendanta Stołecznego Milicji Obywatelskiej z 13 grudnia 1981 r.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z 9 listopada 2022 r. sygn. akt XII Ko 90/21

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że ponad zasądzoną w pkt I zaskarżonego wyroku kwotę zadośćuczynienia dodatkowo zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy A. W. kwotę 20 000 (dwadzieścia tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;*
- 2. utrzymuje wyrok w mocy w pozostałej zaskarżonej części;*
- 3. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 133/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 9 listopada 2022 r., sygn. akt XII Ko 90/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

 inny – pełnomocnik wnioskodawcy**1.3. Granice zaskarżenia****1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia** na korzyść
na niekorzyść

w całości

 w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do wysokości zasądzonego zadośćuczynienia i odszkodowania

	za krzywdę i szkodę wynikłe z internowania	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
X	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
X	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

X	uchylenie (wniosek alternatywny)	X	Zmiana
---	----------------------------------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

	Nie dotyczy	
--	-------------	--

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>
	Nie dotyczy	

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>W zakresie roszczenia o zadośćuczynienie:</p> <p>1.obraza przepisów prawa materialnego, a to art. 445 § 1 i 2 k.c w zw. z art. 448 k.c w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy lutowej poprzez:</p> <p>- brak właściwego rozważenia przez Sąd I instancji wszystkich istotnych okoliczności, które w przypadku orzekania o wysokości zadośćuczynienia winien mieć na uwadze Sąd I instancji zwłaszcza w zakresie okresu pozbawienia wolności, warunków w jakich Wnioskodawca przebywał, doznanych represji, stosowanej przemocy, stanu fizycznego i psychicznego Wnioskodawcy przed zatrzymaniem, w trakcie i po zakończeniu odbywania kary</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p>X niezasadne</p>

pozbawienia wolności, wpływu internowania na dalsze życie, wieku w jakim doszło do zatrzymania Wnioskodawcy - mających istotne znaczenie dla ustalenia stopnia cierpień i krzywd jakich doznał Wnioskodawca wskutek niesłusznego i bezprawnego pozbawienia wolności;

2.nieuwzględnienie przez Sąd I instancji konsekwencji przebytej przez Wnioskodawcę łuszczycy i zaniedbań, które towarzyszyły mu podczas internowania;

3.pominięcie reguł w jaki sposób ustalana jest wysokość zadośćuczynienia, co doprowadziło do dowolnej oceny Sądu instancji w tym zakresie oraz skutkowało niemożnością ustalenia przesłanek, jakimi kierował się Sąd I instancji przy jego ustalaniu;

4. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 8 ustawy lutowej w zw. z art. 445 § 1 i § 2 k.c w zw. z art. 448 k. c poprzez ich błędną wykładnię i zasądzenie niewspółmiernie niskiej w stosunku do rozmiaru krzywdy doznanej przez wnioskodawcę - kwoty zadośćuczynienia, gdy całokształt okoliczności sprawy przemawia za zasądzeniem wnioskowanej kwoty zadośćuczynienia;

5. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a to art. 2 § 1 pkt 3 k.p.k w zw. z art. 7 k.p.k, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na pominięciu okoliczności, iż internowanie Wnioskodawcy było połączone ze szczególnym udęrczeniem oraz szykanowaniem, co skutkowało zasądzeniem zadośćuczynienia o wartości

	<p>nieadekwatnej do wartości cierpień Wnioskodawcy.</p> <p>W zakresie roszczenia o odszkodowanie:</p> <p>1.naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez błędne ustalenie, że wnioskodawca nie udowodnił istnienia szkody jak i również to, że przyczynił się do jej powstania, co skutkowało brakiem zasądzenia odszkodowania;</p> <p>2.naruszenie przepisów, które miało wpływ na treść orzeczenia tj. art. 445 § 1 i 2 k.c w zw. z art. 361 k.c w zw. z art. 552 § 1 i 4 k.p.k w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy lutowej poprzez błędną ich wykładnię i niezastosowanie polegającą na błędnym oddaleniu wniosku o zasądzenie odszkodowania z tytułu szkody doznanej przez wnioskodawcę na skutek niesłusznego internowania, gdyż sąd ograniczył się jedynie do polemiki co do zasady dochodzonej przez wnioskodawcę sumy pieniężnej z tytułu odszkodowania.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Reguła ta potwierdzona praktyką orzecniczą (SN III KK 45/21) oznacza, że w sytuacji gdy przyjęta kwalifikacja czynu</p>		

odpowiada dokonanym przez sąd orzekający ustaleniom faktycznym stawiany orzeczeniu zarzut obrazy prawa materialnego jest bezzasadny. Pojęcie prawa materialnego odnosi się zarówno do przepisów karnych jak i innych gałęzi prawa np. prawa cywilnego, a zarzut jego naruszenia (obrazy) może dotyczyć wadliwej oceny okoliczności determinujących przypisanie odpowiedzialności karnej w zakresie zawinienia, społecznej szkodliwości, bezprawności i innych składowych przestępstwa albo dotyczyć kwalifikacji prawnej i powiązanych z nią kwestii dotyczących zastosowania lub niezastosowania określonych konstrukcji prawnych w postaci np. recydywy, czynu ciągłego, ciągu przestępstw i innych.

Z kolei, obraza przepisów postępowania, jako tak zwana względna przyczyna odwoławcza, to naruszenie norm procesowych w toku postępowania i w samym orzeczeniu przez zaniechanie przez sąd orzekający określonych nakazów przewidzianych w procedurze np. nieprzeprowadzenie wszystkich niezbędnych, a możliwych dowodów, działanie sprzeczne z określonymi normami określającymi zakazy danego działania i wreszcie naruszenie przepisów dotyczących samego orzekania, wyrażających się przykładów w sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem. Zmiana lub uchylene orzeczenia z uwagi na naruszenie przepisów postępowania może nastąpić nie przy każdej takiej obrazie, a jedynie wówczas, gdy obraza ta mogła mieć wpływ na treść orzeczenia konkretnego przypadku. W odniesieniu do zdefiniowanych ogólnych zasad prawa procesowego mają zastosowanie wynikające z

orzecnictwa reguły interpretacyjne, z których wynika, że wyrażone w art. 2 kpk i art. 4 kpk zasady prawdy obiektywnej oraz obiektywizmu oraz nie mogą stanowić samodzielnych podstaw zarzutów apelacyjnych, gdyż żaden z tych przepisów nie reguluje przebiegu procesu karnego (SN III KK 461/06, II KK 275/07). Z przeciwnych powodów, podstawę zarzutów mogą stanowić naruszenia zasad domniemania niewinności i zakazu tłumaczenia nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (art. 5 § 1 i 2 kpk) oraz swobodnej oceny dowodów (art.7 kpk). Z utrwalonego orzecnictwa Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych wynika, że dla skuteczności zarzutu obraży art. 7 kpk konieczne jest wykazanie przez skarżącego jakich konkretnie uchybień w procesie oceny poszczególnych dowodów dopuścił się Sąd meriti. Mający wpływ na treść wyroku zarzut obraży art. 7 kpk nie może sprowadzać się tylko do tego, że autor apelacji zakwestionuje sposób oceny określonych dowodów tylko dlatego, że wynik tej oceny nie jest korzystny dla strony skarżącej.

Przy podkreśleniu, że jakkolwiek w polskim procesie karnym ustawodawca dopuścił możliwość dowolnego formułowania zarzutów apelacyjnych, to jednocześnie wypracowano zasady, że każdy z podnoszonych zarzutów powinien dotyczyć innego uchybienia w myśl reguły jedno uchybienie – jeden zarzut, natomiast jedno uchybienie nie może stanowić podstawy ferowania wielu zarzutów, nawet gdy uchybienie dotyczy innych kwestii zawartych w zaskarżonym wyroku. Skarżący, zwłaszcza profesjonalny prawnik, powinien odróżniać uchybienie od

jego następstw, gdyż te ostatnie nie mogą stanowić podstaw zarzutów apelacyjnych.

W tym znaczeniu zarzuty apelacji okazały się o tyle zasadne, że doprowadziły do częściowej zmiany zaskarżonego wyroku. Na wstępie jednak, należy podnieść, że wbrew rozpoznanym łącznie zarzutom obraży przepisów prawa materialnego i obraży przepisów procedury w zakresie roszczenia o odszkodowanie Sąd Okręgowy nie naruszył, w odniesieniu do częściowego oddalenia wniosku o odszkodowanie, żadnych przepisów ani prawa materialnego, ani procesowego. Jak wynika z art. 8 ust. 1 w zw. z art. 11 ust.1 ustawy z 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego osobie, wobec której stwierdzono nieważność orzeczenia albo wydano decyzję o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. w Polsce stanu wojennego, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z wydania lub wykonania orzeczenia albo decyzji. Z przepisów tych wynika, że sąd ma obowiązek zasądzenia na rzecz osoby uprawnionej odszkodowanie wyłącznie wówczas gdy to ta osoba taką szkodę poniosła.

Tymczasem, ani zarzuty apelacji ani uzasadnienie środka odwoławczego ani przede wszystkim lektura akt sprawy nie pozwoliła na przyjęcie za miarodajne stanowiska, że w wyniku internowania A. W. poniósł szkodę, co oznacza, że w tym zakresie Sąd Apelacyjny podzielił i uznał za własne

stanowisko Sądu Okręgowego. Wbrew stanowisku skarżącego, oddalając w pkt II zaskarżonego wyroku wnioski o odszkodowanie, Sąd I instancji nie ograniczył się jedynie do polemiki co do zasady dochodzonej przez wnioskodawcę sumy pieniężnej z tytułu odszkodowania, ale z zachowaniem reguł art. 7 kpk należycie umotywował swoje stanowisko w tym zakresie, wskazując na brak dowodów, że stanowiąca podstawę przyznania renty choroba kręgosłupa wnioskodawcy została wywołana internowaniem oraz, że z powodu tego bezprawnego działania władz PRL wnioskodawca poniósł materialną szkodę. Odnosząc się natomiast do pozostałych zarzutów apelacji dotyczących zaniżonej wartości zadośćuczynienia przyznanego wnioskodawcy, Sąd Apelacyjny podzielił je częściowo, w tym przede wszystkim podzielił te argumenty, w których skarżący wskazywał na elementy dotyczące łuszczycy, na którą cierpiał wnioskodawca, niemożności jej prawidłowego leczenia w warunkach więziennych oraz upokorzenia związanego z niemożnością stosowania leczenia z uwagi na obecność współsadzonych, co skutkowało przerwaniem tego i tak ograniczonego leczenia. W tym zakresie sąd odwoławczy nie podzielił stanowiska Sądu Okręgowego, że wnioskodawca miał możliwość stosowania maści nawet w obecności współsadzonych i korzystania z luźnych ubrań podczas używania tych maści, albowiem stanowisko to nie uwzględnia poczucia wstydu i zażenowania, jakie takie sytuacje wywoływały u wnioskodawcy.

W ocenie sądu odwoławczego okoliczności te w powiązaniu

<p>z traumatycznymi okolicznościami zatrzymania go w obecności 7 letniej córki we wczesnych godzinach rannych 13 grudnia 1981 r. znacznie zwiększały wyrządzoną mu krzywdę. Przyznana przez Sąd Okręgowy kwota zadośćuczynienia odpowiada typowym okolicznościom pozbawienia wolności osób represjonowanych w okresie stanu wojennego. Zdaniem sądu odwoławczego, zasądzona kwota 50 000 złotych nie uwzględnia jednak tych zwiększających rozmiar krzywdy, opisanych wyżej szczególnych okoliczności, jakich doznał od komunistycznego państwa. Był to powód zmiany wyroku sądu pierwszej instancji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dalszej części zadośćuczynienia tj. kwoty 150 000 złotych zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia złożenia wniosku do dnia zapłaty - kwoty 400 000 tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty <p>2. ewentualne skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p>☒ częściowo zasadny</p> <p>☒ niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Powody uznania wniosku za częściowo zasadny i niezasadny</p>		

wskazano przy ocenie zarzutów
środka odwoławczego oraz w pkt 5.2

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
W pkt 2 wyrok sądu okręgowego utrzymany został w mocy w zaskarżonej części w tym zakresie, w jakim nie podlegał zmianie	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Przyczyny utrzymania wyroku w przytoczonym zakresie opisane zostały w ocenie zarzutów apelacji pełnomocnika wnioskodawcy w części, w jakiej zarzuty te nie zostały uwzględnione.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
W pkt I zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że ponad zasądzoną w pkt I zaskarżonego wyroku kwotę zadośćuczynienia dodatkowo zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz A. W. kwotę 20 000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.	

Zwięźle o powodach zmiany

Nie może budzić wątpliwości, że zadośćuczynienie jakkolwiek zawiera cechy kompensacyjne, to jednak jego wysokość musi być utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom życia i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Kwota zadośćuczynienia nie może być nadmierna w stosunku do krzywdy i nie może być źródłem nieuzasadnionej korzyści majątkowej. Przyznając odpowiednią kwotę z tego tytułu sąd powinien opierać się na rzetelnych i zindywidualizowanych kryteriach, mających oparcie w przeprowadzonych dowodach. Uszczegóławiając te stwierdzenia, należy podkreślić że ustalenie adekwatnej kwoty zadośćuczynienia wymaga uwzględnienia skutków orzeczenia dla dobrego imienia wnioskodawcy, pozycji w środowisku, jej cierpienie fizycznych i negatywnych przeżyć psychicznych, konsekwencji w sferze zawodowej, rodzinnej, czy zdrowotnej. O zasadności ocen w tym zakresie nie decyduje tylko czasokres pozbawienia wolności, ale przede wszystkim towarzyszące temu stanowi okoliczności faktyczne, które w zależności od ich indywidualnego charakteru, negatywne przeżycia i skutki oczywiście niesłusznego pozbawienia wolności potęgują, bądź łagodzą. Dlatego, sama kwota w przeliczeniu na jeden dzień zatrzymania może być zadośćuczynieniem adekwatnym w jednym wypadku, a zbyt wygórowanym, czy też niedostatecznym w innych. Nie istnieją żadne normatywne "stawki dzienne" zadośćuczynienia z tego tytułu. Każdorazowo wymaga to uwzględnienia indywidualnych okoliczności konkretnego przypadku (wyrok SA w Warszawie z 24 czerwca 2020 r. sygn. II Aka 188/19. LEX nr 3054144). Wskazana wyżej przesłanka "przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa" ma charakter uzupełniający tak by ograniczać wysokość zadośćuczynienia, aby jego przyznanie nie prowadziło do wzbogacenia osoby uprawnionej, nie może jednak pozbawiać zadośćuczynienia jego zasadniczej funkcji kompensacyjnej i eliminować innych czynników kształtujących jego rozmiar. Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej, niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej, lecz sumy w stosunku do niej odpowiedniej. Ustalenie jej wysokości powinno być dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa, przy uwzględnieniu jednak, że wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać

ekonomicznie odczuwalną wartość (tak: wyrok SA w Warszawie z 2 października 2019 r. sygn. II AKA 408/18).

W tym znaczeniu niezasadny okazał się wniosek apelacji ferujący żądanie przyznania wnioskodawcy dodatkowej kwoty 150 000 złotych zadośćuczynienia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego tego rodzaju kwota w rażący sposób przekracza rozmiary krzywdy wnioskodawcy oraz prowadzi do jego oczywiście bezpodstawnego wzbogacenia, tym bardziej jeżeli zważyć, że skarżący niejako w opozycji do zarzutu pominięcia reguł w jaki sposób ustalana jest wysokość zadośćuczynienia, w uzasadnieniu apelacji odwołał się do orzecznictwa, z którego wynika, że ustalanie wysokości zadośćuczynienia ma charakter indywidualny, to jest sąd nie może stosować jakiś ogólnych wskaźników, ale winien uwzględnić całokształt okoliczności sprawy.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

3.

Kierując treścią art. 554 § 4 kpk wydatkami poniesionymi w postępowaniu obciążono Skarb Państwa.

7. **PODPIS**

Przemysław W. Radzik

Dorota Radlińska Piotr Bojarczuk

1.3. **Granice zaskarżenia**

Kolejny numer załącznika

1

Podmiot wnoszący apelację

pełnomocnik wnioskodawcy

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja

wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 listopada 2022 roku, sygn. akt XII Ko 90/21

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części, w jakiej oddalono wniosek

#

co do winy

#

co do kary

#

co do wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia i odszkodowania za krzywdę i szkodę wynikłe z internowania

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu

#

art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu

#

art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia

#

art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia

#

art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka

#

art. 439 k.p.k.

#

brak zarzutów

1.4. Wnioski

#

uchylenie

#

zmiana